

des, at man er nødt til at gaae ind derpaa, men hvis der kunde afholdes en ny Auction saaledes, at denne Mand er forpligtet til at staae ved sit Bud ved den nye Auction, hvilket jeg ikke veed og ikke kan see af de mig tilhandedkomne Oplysninger, — jeg tør maaskee haabe, at den ærede Ordfører for Udvalget vil oplyse Thinget derom, — da vilde det være saare ønskeligt, om denne D kunde opraabes til Salg alternativt til Selveiendom eller til Arvesæfte. Det var da muligt, at det vilde gaae der som i en stor Deel af det øvrige Danmark og navnlig i Jylland, at man langt foretrak Selveiendom for Arvesæfte. Skulde dette være Tilfældet, da vilde jeg ansee det for meget tilraadeligt, at man opraabte Den til Salg til Selveiendom. Det er vistnok høist vanskeligt for os her at kunne have en bestemt Mening om, hvorvidt det Bud, som er gjort paa denne D, kan ansees for at være antageligt eller ikke antageligt; vi maae vel i den Henseende nærmest følge de Autoriteters Erklæring, som er indhentet. Men jeg kan ikke nægte, at det stiller sig for mig, at det gjorte Bud er meget ubetydeligt. Jeg kan heller ikke see, paa hvad Grund Indenrigsministeriet i sin Tid er kommet til kun at opraabe Den til Arvesæfte. Der staaer blot i Motiverne til Lovudkastet, at Indenrigsministeriet har fundet det saaledes ønskeligt — jeg veed ikke hvorfor —, og det skulde derfor være mig meget kært, og vistnok flere af de ærede Medlemmer med mig, om jeg i denne Henseende kunde erholde nogen Oplysning om, hvorfor man ikke troer, at Selveiendom ogsaa paa disse Der kunde fremmes.

Ordføreren: Det har heller ikke været Udvalget klart, hvorfor denne D er opbudet til Arvesæfte og ikke til Eiendom, saa meget mindre som den Recognition, som Regjeringen har forbeholdt sig Ret til at faae hver Gang Den skifter Eier, efter min Overbeviisning al-

drig vil blive erlagt. Thi vel staaer der en enkelt Mand som Kjøber af Den, men jeg troer neppe, at jeg tager feil, naar jeg siger, at det er ikke een Mand, men hele Bøigden Dvalbo, eller idetmindste flere Mænd i denne Bøigd, der have kjøbt den; og, naar man kjender lidt til Forholdene paa Færøerne, vil man vist heller ikke drage i Tvivl, at denne D snart vil blive udparcelleret, eller rettere, at der vil blive saamange Sameiere, at den næsten daglig paa en Maade vil skifte Eier. Een faaer en Hundrededeel, en Anden maaskee en Tusendedeel; thi Færingerne ville altid gjerne beholde Jord, om det end er nok saa smaa Parter, og om de end i Grunden ingen Nytte kunne have af den. Da Den imidlertid var opbudt til Arvesæfte med Ret for Arvesæfteren til at sælge og pantsætte, saa troede vi ikke, at der var nogen tilstrækkelig Grund til at andrage paa, at den skulde sælges til Eiendom. Efter Indenrigsministeriets Foranstaltning er der affordret den Høistbydende en Erklæring om, hvorvidt han vilde staae ved sit Bud, og han har erklæret, at han vilde vedstaae sit Bud, indtil Afhændelsen af Den lille Dimon ved den først sammentrædende Rigsdag var vedtaget, og det ved Lov blev afgjort, om han maatte faae den. Saaer han den, vil han berigtige Kjøbesummen til St. Olaf Dag, den 29de Juni 1852. At man kan vente noget høiere Bud paa Den, troer jeg ikke. Efter de ældste Inventariebøger, der ere paa Færøerne, er det oprindelige Indstød 700 Faar, det vil sige, Kongen har, ved at udleie Den, ladet 700 Faar følge med. Deres Antal er nu sunket ned til mellem 3 a 400, og man regner i Almindelighed i de Hæveparter, hvor der kan være en ordentlig Røgt, eller hvor Faarene kunne blive ordentlig tilseete, at i et godt Aar kan man slagte et Antal, der er $\frac{2}{3}$ af Antallet af Moderfaarene.